

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Diatribai De Primis Veteris Frisiae Apostolis, Sive
Dissertationes, quibus eoru[m] anni, actus, res,
personae, loca, tempora in eorundem actis occurrentia,
discutiuntur, illustrantur, erroresque ab ...**

Bosschaerts, Willibrord

Mechliniae, 1650

75. De nominae Angliae.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10958

hæc sunt mæra coniecturæ, nullo probo testimonio fultæ. Comitatus Flandriæ instituitur à Carolo Caluo Imp. ann. 862. primusque Comes ab eo renuntiatur Balduinus defunctus anno 877. sepultus Atrebatî Metropoli tum Flandriæ.

DISSERTATIO LXXV.

De nomine Angliæ.

F Requenter in trito Marcellino occurrit nomen Angliæ quasi à S. Marcellini manu & quidẽ ab Engisto Saxonum in Britannia inuectore deductum patriæque illatum. Ego verò illud præsertim respectu totius prouinciæ Britannia Apostoli calamo non subfuisse iudico. Si de aliqua parte seu regione intelligeretur, tolerari forsan posset: de tota Prouincia, quam reuera eo verbo comprehendit, omnino extra verum: nam in primis, Britones non paruum portionem incolentes nomini suo minime renuntiarant. Deinde cum variæ viuente & scribente S. Marcellino essent nationes & sibi inuicem infestæ, cur potius ab Anglis diceretur, quam à Saxonibus qui potiores erant, Iutis, Frisonibus? Ac quod non parui momenti est, Gildas sapiens lib. De excidio Britannia: Beda qui Anglicanam historiam ultra annum 700. produxit, & Anglorum aliquam Britannia partem inhabitantium, non raro meminit: Gregorius Item Magnus perpetuò Britanniam nuncupant, numquam Angliam etiam post inuasum regnum à Saxonibus & Anglis. Quinimò etsi admitteremus Prouinciam nomen Angliæ statim portasse, postquam iam Saxones (ita nomino omnes inuasores) debellassent, verumtamen non est credendum

dum quo S. Marcellini præsertim respectu totius terræ, usum habuisse, quandoquidem iam à longo tempore externi aduenæ, discordijs intestinis à se mutuo diuulsi, eam in septem regna diuersaque nomina interfecabant; quæ dissertatione 2. enumerauimus. Quo casu non potuit non obsolescere Angliæ appellatio, & Britanniz reuiuiscere. Quod nonnulli, inter quos hic videtur esse Marcellinus cap. 1. Angliam nostrate modo *Engelant*, trahant ab Engisto Saxonum in Britanniam inuectore, quasi dicatur Engistulant, inde emeruisse *Engelant*, & Anglia, vanum est, ab omnibus potioribus Scripioribus reiectum. Quare fidem accommodo Polydoro Virgilio exacto Anglicarum rerum exploratori adstruenti post annum 800. Egbertum Occidentalium Saxonum Regem (erat is ex Germanicis Anglis oriundus) subactis cæteris regnis summo Prouinciæ imperio potitum, partim vt deleto Britannico nomine sui generis memoria perpetuaretur, partim vt eodem nomine eodẽque iure omnis populus censeretur, primum Britanniam Angliam, & vniuersam gentem Anglos appellauisse, idque edicto sanxisse perpetuo.

Postquam de prædictis nominibus ita censuissẽ & diseruissẽ non subfuisse calamo S. Marcellini, incidi in Iacob. Gretserum de Episcopis & Sanctis Aichstadiensibus vbi lib. 1. cap. 9. obseruationum in vitam SS. Willibaldi & Wunibaldi, vitam S. Swiberti 1. Martij Marcellini nomine editam, vt nos hæcenus & deinceps, confutans, & Authorem Pseudomarcellinum vocans, inter alia hoc argumento vtitur: *Autbor iste vtitur vocabulis Regionum & Prouinciarum, quæ non nisi post aliquot centenos annos ab obitu S. Swiberti exstiterunt; cuius generis sunt, Hollandia, Brabantia, Flandria, Westphalia, Lotharingia, Bruinsuicum, Monasterium (Vrbs Westphalia) Angliapro vniuersa Britannia, Lec-*

capro Rheno flumine, Embrica, Dauentria, Transsalana, & similia, de quorum nouitate vide Molanum in Indiculo Littera, I, verbo Ieron. Iacob. Meierum lib. 10. Annalium Flandriae, Petrum Berium in Cosmographia, Cambdenum in Chorographia Britanniae, Crantzium lib. 2. Saxoniae cap. 31. & lib. 1 Metropoleas cap. 5. & lib. 4. cap. 14. Nam quod ad Angliam attinet, certo constat hanc appellationem toti Insulae (excepta Scotorum parte) ab Eberto demum totius Heptarchiae Monarcha post annum 800. impositam esse, qui ab Anglis potius, quam ab alijs populis nomen petendum censuit, quod Angli essent numerosissimi; illi enim Northumbriam & Merciam amplissimas Regiones cum Orientali Anglia occupant; Itarum vero progenies solummodo Cantium & Vectam Insulam: & Saxones Saxoniam Orientalem, Australem & Occidentalem possidebant, exiguam profecto portionem, si ad amplas illas Anglorum regiones conferatur, ut ait Campdenus in sua Chorographia.

Ex his liquet historiam de gestis S. Swiberii immerito preferre nomen veteris illius Marcellini Angli, quandoquidem fieri non potuit ut ipse in sua descriptione nondum natis Prouinciarum & urbium vocabulis uteretur. Nec est quod quis dicat haec à Surio esse, nam SURIUS manum suam ab illo commentario abstinuit, nec stylum mutauit, nec curiosus in Authorem, Authorisq; dicta inquisiuit. Hucusque Gretserus; cuius verba dum hoc opus componerem huc adferre volui, ut viderent me non esse solū qui hunc Marcellinum à Baronio alijsq; fidelissimum scriptorem habitum tantopere vellicarem, & desinerent me temeritatis arguere, ut arguebant etiam docti Historici estimati. Nunc verò dum sub praelo est, testimonio illo opus non erat, quia ab aliquot annis adeo innotuit ille Marcellinus, ut passim Pseudomarcellinus indigiteretur. Attamen placuit relinquere ad meorum confirmationem